

[Udenrigsministeren.]

skabes under den ene eller den anden form. Men det kan ikke nytte, som jeg synes det ærede medlem gjorde, blot at beklage sig over tiden, at være vred på tiden, at synes, at den er slem, og at de, der vil gøre noget ved det, i virkeligheden handler forkert. Hvis man nu tænker på, hvad der er det egentlige indhold i den radikale ordførers tankegang, bliver det meget, meget negativt, i virkeligheden en afvisning af ethvert forsøg på, med udgangspunkt just i den farlige tid; vi lever i, ved sammenslutning mellem staterne at tilvejebringe nogen sikkerhed for os. Det ærede medlem vil slet ikke have noget at gøre med Atlantpagten eller med styrkelse af Atlantpagten og vil heller ikke have noget med forsvaret at gøre. Jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem, at jeg er overbevist om, at hvis han fik held, som han havde agt, således at Danmark kom til at ligge venneløst og våbenløst hen, så ville faren og ulykken være endnu større, end den er, for så ville vi nemlig være en hjælpeløs kastebold for den politiske udviklings tilfældigheder.

Egentlig forbavser det mig, at netop en repræsentant for det radikale parti kan stille sig i den grad afvisende overfor aktive, internationale bestræbelser for indenfor vore svage kræfters område at skabe større tryk-
hed, end der er. Jeg er fristet til at sige, at det ærede medlems standpunkt egentlig kan samles i en sætning, som forfatteren Gravlund engang har fremsat. Det var vist de Reersø bønder, som havde fået stillet forslag til ændring af deres tilværelse, og så svarede de på følgende måde: Vi skulle hilse og sige, om det måtte være, som det er, og blive, som det var. Det er jo unægtelig den yderste form for konservativ tankegang, men det er egentlig det, det ærede medlem taler for: vi må ikke gøre noget, ingen forandringer må foretages, Danmark skal holde sig udenfor aktiv deltagelse i internationalt arbejde til beskyttelse af freden og til skabelse af større tryk-
hed. Det radikale parti er fornærmet på tiden, og alt, hvad man fra andre partiers side foreslår, afviser det ærede medlem. Nej, det skal blive, som det er, og være, som det var i de gode, gamle dage, da det radikale venstre bestemte dansk udenrigspolitik, og derfor var det også gri-
bende at høre det ærede medlem udtale dommen over den politik, som føres af de partier, der udgør den altovervejende majoritet af den danske rigsdag. Med den bedredviden, som det ærede medlem så ofte har givet udtryk for, stempler han denne politik som stemningspolitik. Ak, hvor ofte har

jeg ikke hørt de radikale talere gennem årene sige, at det var ikke realitetspolitik, nej, realiteterne hvilede alene hos det ærede medlems parti (*P. N. Petersen [Røjle]*: Det er hørt!). Jeg må nok sige, det er nogle slemme realiteter, der her er tale om. Det er efter min mening simpelthen en benægtelse af virkeligheden, som er grundlaget for det ærede medlems standpunkter. Når vi skal se tilbage i tiden og tale om, hvem der havde realitetsbetragtninger, og hvem der havde stemningsbetragtninger, må jeg nok sige, at den politik, som det ærede medlems parti havde hovedansvaret for, i sin grundindstilling inden den store krig i høj grad var præget af en bestemt stemning, en bestemt følelse, en nægtelse af at se den virkelighed, som da var i færd med at gro frem.

Det ærede medlem udtalte, at det var mærkeligt, at vi havde haft en opfattelse, og så handlede stik imod den. Det er ikke rigtigt. Det er rigtigt, at vi havde den opfattelse, at vi ville finde en anden vej til at skabe sikkerhed eller til at løse Grækenlands og Tyrkiets sikkerhedsproblemer end gennem de nævnte staters tilslutning til Atlantpagten, men det betød ikke, at vi ville lade dette sikkerhedsproblem ligge uløst, eller at vi ikke mente, at vi i Atlantpagten burde tage stilling dertil. Vi ønskede det blot løst gennem en Middelhavspagt, og det var først, da det viste sig, at denne ikke kunne etableres af de grunde, jeg har talt om, at vi gav tilslutning til optagelse af de to stater, og derfor var det ikke den stik modsatte politik, men der forelå det, at vi, da vor egen politik ikke kunne gennemføres, måtte tage den, der derefter bød sig til.

I den forbindelse sagde det ærede medlem en dunkel bemærkning, idet han udtalte, at vi pludselig skiftede om, hvad grunden nu kunne være. Hvor fristende det end var for ham, overvandt det ærede medlem dog fristelsen til nærmere at gå ind derpå. Ærede medlem, sådan skal man ikke tale. Man skal ikke udslynge en dunkel bemærkning, en tilsløret antydning eller beskyldning. Man må enten bestemme sig til at føre anklagen frem eller bestemme sig til at lade den ligge. Man kan ikke opnå fordelen ved at antyde, når man så ikke har mod til at sige, hvad det drejer sig om.

Den kommunistiske ordfører skal jeg ikke sige mange bemærkninger til. Jeg vil gerne diskutere med den kommunistiske ordfører, men en forudsætning herfor må være, at den kommunistiske ordfører giver afkald på forvrængede fremstillinger, fordrejelser af virkeligheden og sandheden, at han virkelig bestræber sig for at diskutere